

VRAAG BIJ HET NIEUWS

▲ De A1 ter hoogte van Deventer. FOTO RIJKSWATERSTAAT

Hoe groot wordt hinder op de A1?

Het verkeer op de A1 heeft sinds gisteren te maken met een omvangrijk project. Rijkswaterstaat laat de snelweg tussen Almelo en Apeldoorn aan beide zijden voorzien van extra rijstroken. De aanleg ervan duurt zeven jaar. Wat gaat er allemaal gebeuren en hoeveel hinder ondervinden automobilisten hiervan?

Remco Regterschot

Wat gaat er precies gebeuren met de A1?

Die gaat tussen Apeldoorn en Almelo (althans, tot knooppunt Azelo) op de schop. Over een stuk van 55 kilometer komen aan beide zijden extra rijstroken. Volgens de planning van Rijkswaterstaat gebeurt dat niet ineens. Tot 2020 worden er extra rijstroken aangelegd tussen Twello en Deventer en tussen Deventer-Oost en Rijssen. In 2020 komt er een extra rijstrook tussen Deventer en Deventer-Oost, tussen 2020 en 2021 komen er extra rijstroken tussen Rijssen en knooppunt Azelo en van 2022 tot en met 2025 tussen Apeldoorn en Twello.

Vanwaar die extra rijstroken?

Het verkeer op de A1 staat regelmatig vast, met name door toenemend vrachtverkeer, terwijl een goede doorstroming op deze route van groot economisch belang is voor Nederland. De A1 loopt namelijk van Amsterdam via 't Gooi, Apeldoorn en Deventer tot aan de Nederlands-Duitse grens.

Waarom gaat die aanleg zo lang duren?

Volgens omgevingsmanager Tonny Arissen van Rijkswaterstaat valt dat nog mee, gezien de prestatie die er moet worden geleverd. „Een dergelijk project duurt nou eenmaal lang, dit is geen uniek gegeven. En het zou sneller kunnen als de gehele A1 wordt afgesloten, maar dan wordt de chaos te groot. Er zijn namelijk weinig parallelwegen en alternatieve routes in het gebied rond de A1, dus dan loopt het verkeer daar muurvast.

Het is daarom beter om gefaseerd te werk te gaan.”

Zijn de werkzaamheden al begonnen?

Jazeker, er zijn bommen gekapt en aannemer Heijmans is er klaar voor. Vanaf maandag wordt er geasfalteerd tussen Deventer-Oost en Bathmen. Ook bestaande stukken zullen opnieuw worden geasfalteerd, volgens Arissen. „Dit deel van de werkzaamheden neemt ongeveer een half jaar in beslag. Daarna zal het verdere werk dus gespreid worden uitgevoerd.”

Hoeveel kosten de extra rijstroken?

In 2013 was de verwachting nog 400 miljoen euro, inmiddels is de raming bijgesteld tot 440 miljoen. Daarvan wordt zo'n 140 miljoen betaald door de provincies Gelderland en Overijssel en driehonderd miljoen door Rijkswaterstaat.

Wat gaan automobilisten merken van dit megaproject?

Versmalde rijstroken, verlaging van maximumsnelheden tot soms 50 kilometer per uur, oponthoud in de spits en tijdelijke afsluitingen van afritten. Arissen: „Maar dus niet zeven jaar lang op dezelfde stukken. Het deel tussen Apeldoorn en Twello wordt bijvoorbeeld pas in 2023 aangepakt.”

De omgevingsmanager van Rijkswaterstaat wil overigens nog wel iets kwijt aan de automobilisten: „U wilt niet weten wat wegwerkers soms voor de kiezen krijgen, volgt u alstublieft de aanwijzingen op ten aanzien van rijstrookwisselingen en maximumsnelheid.”

VERDRIET MANNENOPVANG

Papa Mustapha ontvluchtte zijn partner en ziet nu kinderen niet meer

Vaders die vluchten voor het geweld van hun partner verliezen ook vaak het contact met hun kinderen. De mannenopvang van stichting Kadera in Zwolle spreekt over een landelijk probleem. Regelgeving schiet te kort. Dat blijkt ook uit het verhaal van de 39-jarige Mustapha. „Dit is het laatste waarmee ze invloed kan uitoefenen.”

Marco van den Berg

Hij is niet op zijn gemak. Mustapha (39) heeft ingestemd met dit interview, maar oogt rusteloos en gespannen. Terwijl hij driftig met de punt van zijn schoen op de vloer tikt, vertelt hij in korte zinnen zijn verhaal. Alsof iets hem opjaagt. Ja, hij is gestrest, legt hij later uit. „Direct hierna heb ik een gesprek met mijn ex. Daar heb ik zó geen zin in.”

In het afgelopen half jaar was hij slechts twintig uur samen met zijn kinderen. Mustapha draait langzaam door. „Dit is onmenselijk. Nu pas begrijp ik hoe gezinsdrama's ontstaan. En ja, ik weet het: zoiets mag nooit gebeuren, dat kan écht niet. Maar ze maken je helemaal gek.”

Vorig jaar oktober ging zijn vrouw bij hem weg. Ze nam hun kinderen mee. Een jongen van 5 en een meisje van 2. Zijn partner heeft de ouderlijke macht. Hij niet. Ze zijn indertijd in Marokko getrouwd, maar niet voor de Nederlandse wet. Als je dat verder niet regelt, krijgt moeder het automatisch voor het zeggen. Dat overkomt jaarlijks tientallen mannen in de opvang, vertelt begeleider Esther Markink van stichting Kadera. Maar daarover straks meer.

Bedreigd

Want met het vertrek van zijn vrouw hield het niet op. Mustapha werd bedreigd door haar neven. Geen malse types. Vuurwapengevaarlijk zelfs. Hij kon eind vorig jaar opeens zijn huis niet meer in. „Ze hadden de cilindersloten veranderd. Ik mocht onder begeleiding mijn kleren halen.” De spanning liep steeds verder op. Sinds

januari zit hij ondergedoken in de opvang in Zwolle.

Terwijl de relatie zo mooi begon. Zestien jaar geleden, in een grote stad in Zuid-Holland. Een drankje na het werk. Gezelligheid. De eerste tien jaar bleven ze bewust kinderloos. Ze leefden als yuppen, waren gelukkig. Samen reisden ze de wereld over. Mustapha had een bedrijf in de logistiek met vijftig man personeel. Alles koek en ei. Totdat hij, naar eigen zeggen, kapot werd gemaakt door zijn compagnon. Dat bracht negen jaar geleden alles aan het wankelen. Onzekerheid, schulden, relationele spanning. Hij raakte de regie kwijt. Van binnen vrat het hem op.

Radar

Mustapha vroeg meerdere keren schuldsanering aan, maar dat lukte niet. Privé kwam alles op naam van zijn vrouw. Zelf bleef hij onder de radar. „Daar maakte ze misbruik van. Ik deed na vijven wel eens een drankje bij de burens. Gewoon gezellig. Tijdens vakanties hadden we ook altijd gedronken. Maar opeens was dat helemaal fout. Als ze alcohol rook, vloog ze me aan.”

Mustapha kreeg klappen. „Ze had de laatste vier, vijf jaar geen respect meer voor mij. Schoppen, spugen, slaan. Dan deed ik niets terug, want ik wilde niet dat het escaleerde. Ik draaide mij om en liep weg.”

Als ik geluk heb, mag ik anderhalf uur bij ze zijn in een kamer van de instelling

– Mustapha

Het werd onhoudbaar. Begin vorig jaar raakte Mustapha aan de drugs. Dom? Ja. „Maar ik moest iets tegenover die spanning zetten en het valt minder op dan drank.”

Hij bleef, naar eigen zeggen, die goeie vader en echtgenoot. Verzuimde nooit. Stapelgek op de kinderen. „Pas na tien uur 's avonds, als iedereen sliep, ging ik wat halen. Echt, ik gebruikte nooit als de kinderen erbij waren.”

Maar de drugs waren een heilloze weg. Ongezond, wist hij zelf ook. Twee weken ging hij naar de afkickkliniek. Nu is hij al geruime tijd clean. En dat houdt hij graag vol. „Want ze mag dat nooit tegen mij gaan gebruiken.”

Na het vertrek van zijn vrouw verbrak ze 3,5 maand het contact. Hij zag zijn kinderen niet. Zijn ex deed aangifte tegen hem. Hij zou haar en de kinderen hebben geslagen. Maar dat kon ze niet bewijzen. Mustapha ging op zoek naar zijn zoonnetje en dochtertje, maar ze zaten niet meer op dezelfde school en crèche. „Ik werd overal buiten gehouden.”

Driehonderd e-mails stuurde hij naar haar. In de hoop iets te kunnen regelen. Maar hij kreeg niets gedaan. Werd op straat met de dood bedreigd door haar neven. De burens waren getuige.

Explosief

Dankzij een maatschappelijk werkster vond hij zijn weg naar de mannenopvang. „Zij vond dat ik voor mezelf moest opkomen.” Vanwege de explosieve sfeer belandde hij ver weg van huis, in Zwolle. Daar kwam hij op adem. Een beetje sporten. De stad in. De aangifte tegen haar neven is nog niet afgehandeld. Het blijft nog wel even 'Code Rood', zoals hulpverleners de situatie typeren. Maar hij wil zo snel mogelijk terug.